

Prekentekest: Luk 24,45-53

Da åpnet Jesus deres forstand så de kunne forstå skriftene, og sa til dem: "Slik står det skrevet: Kristus skal lide og stå opp fra de døde tredje dag, og i hans navn skal omvendelse og tilgivelse for syndene forkynnes for alle folkeslag; dere skal begynne i Jerusalem. Dere er vitner om dette. Jeg sender over dere det som min Far har lovt. Men dere skal bli i byen til dere blir utrustet med kraft fra det høye."

Så førte han dem ut mot Betania, og han løftet sine hender og velsignet dem. Og mens han velsignet dem, skiltes han fra dem og ble tatt opp til himmelen. De falt på kne og tilbad ham og vendte så tilbake til Jerusalem i stor glede. Siden var de stadig i templet og lovpriste Gud.

Slik lyder Herrens ord.

Å ta avskjed med nære venner er vanskelig, i hvert fall hvis det går år før vi ses igjen. Jeg merker det så godt selv, det er en opplevelse jeg heller prøver å vike unna, prøver å gjøre som ingen ting. Det er noe vemodig og trist over det å skulle ta avskjed og vite at det er lenge til vi ses igjen. Da jeg var liten hadde jeg besteforeldre som bodde i Nordland, 160 mil fra mitt hjemsted. Den dagen da ferien var slutt og vi skulle reise sørover, da var ikke bestemor opptatt av å si farvel, nei hun var travelt opptatt med husarbeid. Vaske gulv og vegger. En merkelig dag å starte storrengjøring. Senere har jeg forstått; det var hennes måte å takle atskillelsen på.

Å skilles fra sine kjære er vanskelig, selv om det er for en tid og vi møtes igjen. Avskjeden griper sterkt inn i følelseslivet. Trolig var det også slik for disiplene til Jesus. Det var nok vondt å se ham fare opp og bli borte, skjult for øynene deres, de som var vant med å ha Jesus fysisk til stede. Siden har det vært situasjonen for alle kristne.

Kristi himmelfartsdag handler likevel ikke om dette. Jo, den handler om at Jesus på en måte tok avskjed med disiplene, men Kristi himmelfartsdag handler ikke om at Jesus ble borte. Jesus fór opp til himmelen for å komme nær. Han ble løftet opp til det høye for at han skulle se ned til det lave, til oss. Under hele hans tid på jorden var han begrenset av tid og sted. Nå forlot han denne verdens begrensninger for å komme nær til alle som ville følge ham, uavhengig av tid, uavhengig av sted. I himmelen er det andre lover og krefter som gjelder. Han tok sete ved den allmektige Faders høyre hånd. Fra den dagen var han Herre over hele skaperverket, men også Herre over sin kirke.

Hver søndag bekjenner vi himmelfarten i trosbekjennelsen: "Jeg tror på Jesus Kristus," osv. "... fór opp til himmelen, sitter ved Guds, den allmektige Faders høyre hånd." "Fór opp", det kan høres ut som om Jesus på Kristi himmelfartsdag ble fjern; fór så å si ut i det ytre rom – en fjern gud for fjerne galakser. Mange lever slik i dag som om Jesus er borte. Det finnes mange som har en tro på en gud et sted der ute, og på en Jesus som en gang var. Det finnes mange som har Jesus med i sin religion

og sitt livssyn på ulike måter, men manges Jesus er en fjern og annerledes Jesus enn den Bibelen forteller om.

Dessverre er det mange som slår seg til ro med et slikt avstandsforhold til Jesus. Rett som det er får mange av oss besøk på dørene av mennesker som vil fortelle om Gud. De vil fortelle om Bibelen, om skapelsen, om de ti bud. Langt ute i rekka, blant en mengde andre ting, vil de også fortelle om Jesus. Men det er en annen Jesus disse vil fortelle om.

"I tredve år var *NN* et Jehovas vitne", stod det å lese i avisen Dagen på mandag. Han forteller hvordan Jehovas vitner kom inn i hans liv, hvordan de gav svar på spørsmål han hadde, men også hvordan systemet fanget ham. Hvordan han blindt godtok alt som kom fra hovedkontoret i Brooklyn. "Var det noe jeg lurte på, så var det meg som hadde feil. Det var aldri læren det var feil ved. Du blir rett og slett blind," forteller *NN*. "Som et Jehovas vitne felte jeg ikke en tåre på 30 år. For det var ingen ting å felle en tåre over. Det var bare dom og fordømmelse over alle andre."

I Halden, der han bor, har det skjedd et under. Jesus har kommet inn til flere menneskers liv og åpnet både for stengte følelser og stengte forhold til Gud. I baptistkirken i byen er det 10-12 tidligere Jehovas vitner som nå lovpriser Jesus. Å lovprise Jesus var helt utelukket så lenge de var i sekten. Vaktårnet og lederne i Brooklyn tror nemlig ikke at Jesus Kristus er Gud. Så langt avisen Dagen.

Dette er ikke enestående. Men likevel ett blant mange, mange eksempler på hvordan Jesus som sitter ved Faderens høyre hånd har makt til å befri mennesker fra sterke destruktive bindinger og frelse. Selv om det menneskelig sett ser aldri så håpløst ut, så er det alltid håp i troen på Jesus. Det trenger vi å minnes om. Vi trenger at noen forteller.

Vi er mange som kan vitne. Hver for oss bærer vi i oss en fortelling om Jesus, et vitnesbyrd om hva han har gjort og gjør i våre liv. Det er ikke alle som kan fortelle om dramatiske omvendelser og store undre. Men mange har et vitnesbyrd om hva Jesus har betydd i hverdagen gjennom et langt liv. Tenk ikke smått om ditt vitnesbyrd. Det er gull verd for deg selv, men det er enda mer verd for din neste. Vitnesbyrd er til for å fortelles. Alle Jesu disipler bærer vitnesbyrdet i seg. Det er en følge av å tilhøre Jesus.

Da Jesus helt på slutten av sin tid på jorden skulle oppsummere for disiplene det som står skrevet om ham i de gammeltestamentlige skriftene, da trakk han frem det mest sentrale av det sentrale i den kristne tro. "Da åpnet han deres forstand," står det, "så de kunne forstå skriftene." Så fortalte han ikke om de ti bud, ikke om skapelsen, ikke om helbredelse og store undre. Alt dette og mer til er viktig, det hører med til den kristne lære og forteller oss om Gud, men ingen blir frelst gjennom å ha mye kunnskap, ingen blir frelst gjennom å gjøre gode gjerninger eller å ha store opplevelser. Det eneste grunnlaget for frelse er Jesu død og oppstandelse. Slik står det skrevet, sa Jesus: "Kristus skal lide og stå opp fra de døde tredje dag, og i hans

navn skal omvendelse og tilgivelse for syndene forkynnes for alle folkeslag; dere skal begynne i Jerusalem. Dere er vitner om dette.”

Gud hadde en plan. Den frelsen som Jesus vant på korset ved sin død og oppstandelse, den skulle tilbys en hel verden og kommende generasjoner. Jesus var kommet for å frelse. Det var for å komme nær til de mange med sin frelse at Jesus fôr opp til himmelen. Jesus har sagt om seg selv: ”Meg er gitt all makt i himmel og på jord.” Dette er ord som bare den allmektige Gud kan si. Den som har Jesus i sitt hjerte har den treenige Gud i sitt liv. ”Jeg sender over dere det som jeg har lovt, ... kraften fra det høye.”

Jesus varslet pinsedag og kirkens tid. En ny tid for et nytt og annerledes nærvær; nær i mennesker som tror. Jesus skulle være nær der to eller tre er samlet i hans navn, nær i Ordet som forkynnes, nær i nattverdens brød og vin. Hans nåde rekkes ut der han er nær. Kraften fra det høye bevirker vitnesbyrdet, Den Hellige Ånds gjerning er å forherlige Jesus. Slik også i våre liv. Der Jesus får hovedplassen er Guds Ånd virksom. Det hjertet er fullt av, det renner munnen som kjent over med. Derfor er det sagt at; uten nåde, intet vitnesbyrd, og det er sagt at uten vitnesbyrd, ingen nåde. For hvordan kan den som opplever Jesus i sitt liv la være å fortelle? Evangeliet er til for å deles, det er ment å skulle gå fra person til person.

Dere skal begynne i Jerusalem. Ikke bare den nære flokk, ikke bare de unge og friske. Alle Jesu disipler bærer vitnesbyrdet i seg. Men hva vil folk si om vi begynner å fortelle om Jesus? Og hva skulle vi si? Overlat motet og konsekvensene til Kraften fra det høye, Den Hellige Ånd. Han har tatt bolig i hver og en som tror på Jesus. Han har erfaring med dette, det er jo Kraften fra det høye som har brakt evangeliet og vitnesbyrdet helt fra Jerusalem og like til oss.

I Jesu navn skal omvendelse og tilgivelse for syndene forkynnes for alle folkeslag. Her er vi ved kjernen, sentrum i troen på Jesus Kristus. Det finnes ingen vei til Gud utenom Jesu kors. Det finnes ingen tilgivelse for synd uten at man vender om, uten at man har et oppgjør med Jesus og innrømmer: du, Jesus har rett! Det finnes ingen kompromissenes vei til Gud. Det finnes mange avarter av omveier og snarveier. Felles for dem alle er at de fører vill.

”Men dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han tilgir oss syndene og rensar oss fra all urett.” Jesu løfte står ved lag. Derfor sier også apostelen Paulus i sitt første brev til korinterne: ”Jeg hadde bestemt at jeg ikke ville vite av noe annet hos dere enn Jesus Kristus og ham korsfestet.” Og i brevet til galaterne skriver han: ”... dere som har fått den korsfestede Jesus Kristus malt for øynene deres.”

Det var dette budskapet Jesus valgte å gi til sine disipler sammen med oppdraget om å gi det videre. Gjennom fornedrelse, lidelse og død åpnet han veien for oss like inn til Guds himmel. I Guds rike er han konge, ikke i et fjernt rike i fjerne galakser, men i

et rike av en annen verden, like virkelig som vår, men enda nærmere. Guds rike er inni den som tror.

”Og når han kommer i det blå, er kristnes kamp til ende; hva troende i speilet så, de salige skal kjenne. Da riket er med solekår til syne og til stede i evighetens gyllenår med rett og fred og glede.” (Grundtvig)

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet. Amen.